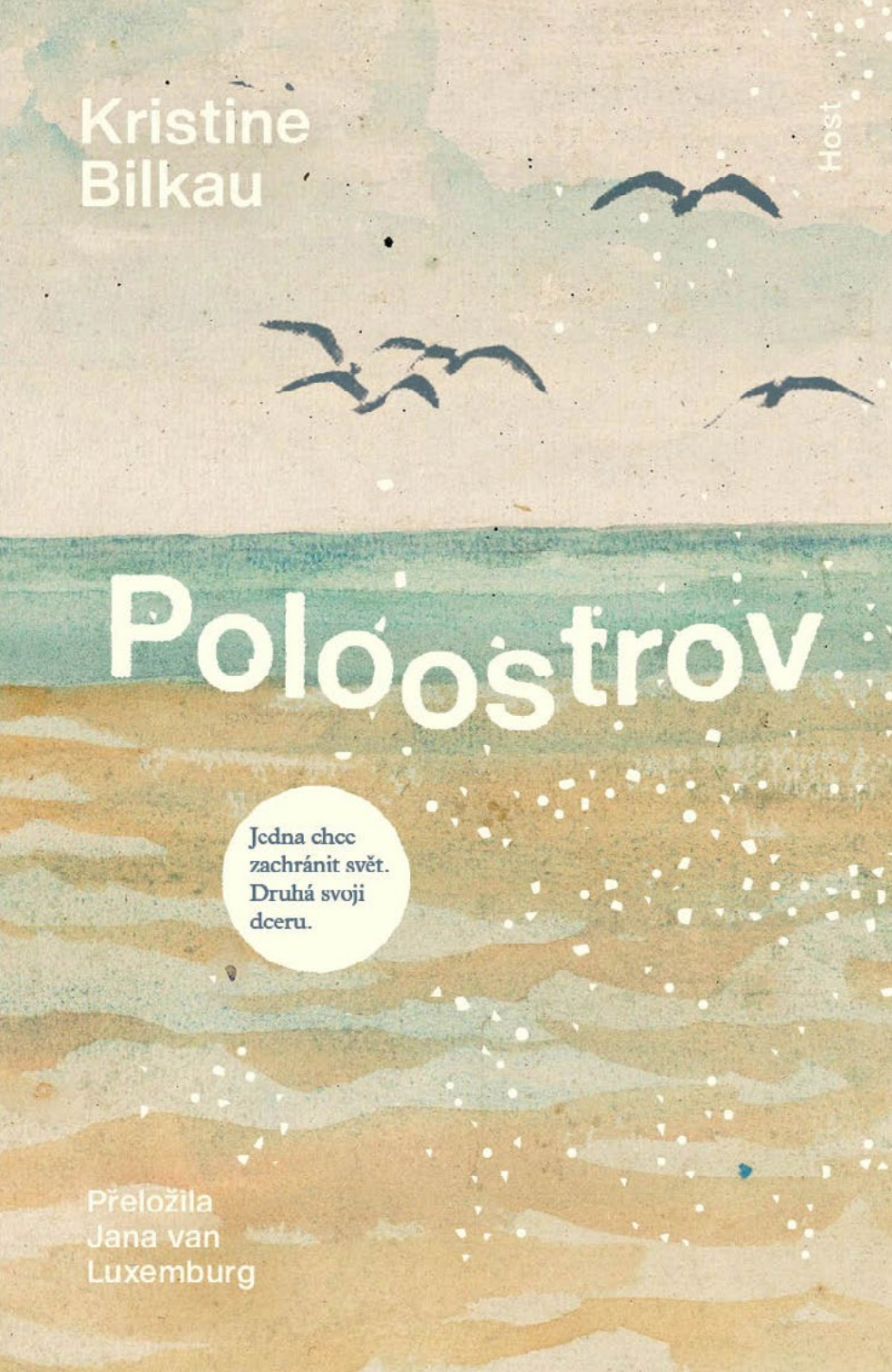

Kristine
Bilkau
Host
Poloostrov
Jedna chce
zachránit svět.
Druhá svoji
dceru.
Přeložila
Jana van
Luxemburg

Kristine
Bilkau
Poloostrov

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu
čl. 4 směrnice 2019/790/EU je bez souhlasu
nositele práv zakázána.

Halbinsel
© Kristine Bilkau 2025
Published by arrangement with Gaeb & Eggers
Literary Agency, Berlin
Translation © Jana van Luxemburg, 2026
Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-3257-5 (PDF)
ISBN 978-80-275-3258-2 (ePUB)
ISBN 978-80-275-3259-9 (MobiPocket)

Láska tě natáhla jak tlusté zlaté hodinky,
porodní bába popleskala po patách a tvůj lysý křik
si uzurpoval místo mezi živly.

SYLVIA PLATHOVÁ
Jitřní píseň

V roce a půl, právě se naučila chodit, chtěla Linn všechny schody zdolávat úplně sama. Jakmile jsem ji vzala do náručí, začala se vzpouzet a vztekat, odmítala i nabízenou ruku. Kolikrát jsem za ní stála se zatajeným dechem, zatímco ona jako ve zpomaleném filmu překonávala schod za schodem a nebezpečně se přitom kymácela. Byla jsem ve střehu, připravená dceru okamžitě chytit. V živých barvách jsem viděla, jak zakopne a padá. Při pomyšlení na zvuk dopadu, tupý náraz, jsem pokaždé křečovitě stiskla víčka. S dítětem se moje představivost nebezpečně rozbujela a nabrala nový směr.

To sobotní dopoledne koncem května se Linn udělalo mdlo. Vystupovala před větším publikem na konferenci v nějakém hotelu, když náhle upadla do bezvědomí. Složila se před zraky všech přítomných. Mně pak volali z kliniky v severním Braniborsku.

„Jste matka paní…?“

Seděla jsem zrovna v podkroví za psacím stolem, pohroužená do práce. Otevřený vikýř, venku dusno, rackové vřískali, chtěla jsem pak na kole ke hrázi.

Lékařka mě ihned prozíravě uklidňovala: „Nelekejte se, vaší dceři se daří dobře.“

Oběhový kolaps, zřejmě z dehydratace. Následkem pádu došlo ke vzniku pohmožděnin na hlavě a rameni, sdělila mi. Pro jistotu si prý Linn nechají den či dva v nemocnici, kvůli výsledkům krevních testů, vyloučení otřesu mozku a natočení EKG.

Nadiktovala mi telefon na oddělení a číslo Linnina pokoje, omluvila se a zavěsila.

Linn měla vypnutý mobil, hned se ozvala hlasová schránka, nahrála jsem jí zprávu, že za ní jedu. Po chvíli jsem zkusila zavolat znovu, chtěla jsem jenom slyšet její hlas.

V knihovně jsem oznámila, že si do poloviny týdne musím vzít volno, koupila jsem si místenku na vlak přes Hamburk do Berlína a dál na sever Braniborska. Číslo platební karty se mi podařilo zadat bez chyby až napočtvrté. V břiše jsem cítila tepání, takové tupé bušení, už nějakou dobu se objevuje, když jsem ve stresu.

Musela jsem sebou hodit, abych stihla nejbližší vlak, autem je to do města na nádraží dobrá půlhodina a jízda vlakem trvá dlouho, jen do Hamburku dvě hodiny. Rychle jsem si zabalila a teprve pak mi došlo, že se někdo musí postarat o psa. Zkusila jsem zavolat dvěma lidem, které v případě potřeby můžu požádat o pomoc, ale ani jeden z nich telefon nebral.

Vedle se nedávno nastěhovali noví sousedé, několikrát jsem u nich viděla dodávku, nosili dovnitř matrace, nábytek a krabice. Dvě ženy a muž, tak kolem pětadvacítky, víc než třicet jim určitě nebylo. Sdílené bydlení, odhadovala jsem, to se tady u nás hned tak nevidí.

Žije nás tu třináct set, většina pracuje v restauracích, hotelích a obchodech, jinak tu v regionu není co dělat, nejbližší univerzita je odsud přes hodinu autem nebo vlakem. V létě sem pravidelně zabloudí turisti, zastaví v centru, hledají kavárnu nebo farmářský obchod, najdou ovšem pouze pekařství

a malý supermarket, k tomu polední klid mezi dvanáctou a druhou, takže pokračují k pobřeží.

S novými sousedy jsme se dosud jen párkrát zběžně pozdravili. Teď jsem stála se psem u jejich dveří, balení granulí napůl schované za zády. Otevřela jedna z dívek, na sobě světle modré froté šortky a květovaný horní díl bikin, mokré dlouhé vlasy hladce sčesané dozadu, vyzařovala z ní pohoda dní strávených na pláži.

Omluvila jsem se, že ruším. Bylo mi to celé nepříjemné, ale neměla jsem na výběr a čas utíkal.

Strašně nerada o něco prosím. Někdy mě ten pocit tak ochromí, že jsem pak překvapená, když následuje vstřícná reakce.

„Jasně," neváhala mladá žena. „Žádný problém." Zeptala se mě na číslo a uložila si ho do mobilu. Předala jsem jí granule a ujistila ji, že Bo je naprosto bezproblémové zvíře. Přikývla, prý se psy vyrůstala. „Tak ať je vaše dcera zase v pořádku!" zavolala za mnou ještě.

Nikdy jsem neviděla někoho omdlít ani jsem to nezažila na vlastní kůži. Během jízdy vlakem jsem se pokoušela představit si Linn – jak svým hlubokým, občas trochu chraplavým hlasem vypráví publiku o odolnosti mladých lip a dubů vůči suchu, jak v půli věty náhle zmlkne, jako by ztratila nit, jak jí ochabne tělo a ona se bezvládně sesune na podlahu, pak ten zvuk.

Jednou jsem slyšela, jak někdo zkolaboval. Seděla jsem zrovna na lavici u obvodního soudu a čekala

na vyzvání ke vstupu do jednací síně, šlo o odmítnutí dědictví po tátovi, s dluhy, musela jsem to udělat, a vtom se ozval. Ten zvuk, žuchnutí, tupý náraz, jak lidské tělo spadlo na zem, mi pronikl až do morku kostí. Hned jsem věděla, že se *něco stalo*. Na podlaze ležel starší muž, vedle něj klečela žena, mobil u ucha, volala sanitku.

Představovala jsem si, jak posluchači vyskočí, běží k Linn, někdo v mobilu vyťukává číslo záchranky.

Očima jsem přelétla Linniny zprávy za uplynulé týdny, jestli z nich něco nevyčtu, třeba že na tom v poslední době nebyla dobře. Možná jsem přehlédla nějakou větu, nevšimla si fotky, na které vypadá pobledle nebo unaveně, ale neobjevila jsem vůbec nic. Samé krátké zprávičky, ústřižky jejího dne ozdobené smajlíky, sluníčky, srdíčky a kytičkami.

Cesta se neplánovaně prodloužila, vlak zastavil mimo stanici, tím pádem jsem zmeškala navazující spoj a na kliniku dorazila až pozdě večer.

Potichu jsem otevřela dveře, v pokoji byly dvě postele, přední prázdná a netknutá, na zadní u okna ležela Linn a spala. Závěsy byly zatažené, prostor spoře osvětlovalo tlumené světlo lampy stojící v rohu místnosti. Tašku jsem položila na zem a sedla si na židli vedle Linniny postele. Neslyšně jsem vydechla, dlouze, jako bych sem právě dosprintovala.

Linnin ukazováček svírala plastová svorka, kabelem spojená s malým přístrojem, který zaznamenával pulz a hladinu kyslíku v krvi. V úsporném světle se třpytily její hladké nehty, nalakované korálovou

nebo broskvovou barvou. Dřív nechávalo lakování nehtů Linn chladnou.

Obešla jsem postel a všimla si hematomu na jejím čele, po straně, otok veliký málem jako dlaň. Hlavu měla mírně skloněnou na stranu, hřbet ruky přiložený ke tváři, natažený malíček, dlouhý cop se jí začínal uvolňovat. Toho výrazu bezstarostného spánku, prostoupeného pocitem bezpečí, jsem se dřív nemohla nabažit.

Zůstala jsem skoro hodinu. Bylo už po půlnoci, když jsem chtěla odejít a ubytovat se v nějakém hotelu poblíž nádraží, ale sestřička mi nabídla, zda nechci přespat na volné posteli, jen bych musela brzy ráno pryč, aby ji stihli čistě povléct, kdyby ji náhodou potřebovali.

Převlékla jsem se ve sprše na chodbě, aby Linn neprobudilo moje šramocení. Chvíli jsem se prohlížela v zrcadle, v bledém světle jsem vypadala unaveně, ale s vlasy jsem byla spokojená, před několika dny jsem si je nechala zkrátit po ramena a zakrýt šedivé prameny, kaštanově hnědou, s tou se kadeřnice strefila. Opláchla jsem si obličej, z kohoutku tekla jen studená, vyčistila jsem si zuby a vrátila se k Linn.

Kdy jsem vlastně naposledy spala s dcerou v jedné místnosti? To už je dávno, někdy na dovolené.

Před šesti lety ukončila školu, pár dní po maturitním večírku nastoupila do vlaku směr Stockholm a odtud zamířila dál na sever pomáhat zalesňovat švédské Laponsko, všechno si naplánovala úplně sama a zaplatila ze svých úspor. Pak strávila několik měsíců prací v lesích rumunských Karpat.

Následně začala studovat, nejdřív ve Freiburgu, poté v Edinburghu, kde získala roční stipendium a studia ukončila bakalářskou zkouškou, načež pokračovala magisterským programem v Lundu na jihu Švédska.

Když tenkrát po střední škole vyrazila do Laponska, ještě mi nedocházelo, že to je on, ten známý milník, dítě vylétlo z hnízda.

Co nejtišeji jsem zalezla pod deku, naškrobené povlečení docela studilo. V tichu byl slyšet Linnin pravidelný dech, a i když jsem ke klidu měla daleko, nepostrádala tahle chvíle jisté kouzlo. Byla jsem u svého dítěte a mohla na něj dávat pozor.

Ráno, krátce po šesté – na chodbě se ozvaly kroky, začala ranní směna –, na mě rozespalá Linn překvapeně pohlédla. Její výraz mě málem rozesmál, ale zároveň zahřál u srdce.

„Co? Jak dlouho tu jsi?“

„Celou noc.“

„To jsem spala tak tvrdě?“

Oběma nám přinesli snídani, mátový čaj, tmavý chléb, margarín a jahodovou marmeládu, k tomu pro každou kelímek bílého jogurtu.

Hlavou mi vířila spousta otázek. Vzpomínáš si na ten moment, kdy se to stalo? A na to, co bylo předtím? Měla jsi už dřív nějaké potíže? Jíš dost, piješ dost? Netrápí tě něco? Držela jsem se ovšem zpátky, vypadala vyčerpaně.

Oblékly jsme se a šly se trochu projít, Linn se poměrně brzy unavila, usadily jsme se tedy v nemocniční zahradě. Snad má krevní testy v pořádku, honilo se mi hlavou, snad to nic není, nakonec se mi podařilo tyhle myšlenky zaplašit.

Později dopoledne jsem zamířila do hotelu, kde zůstaly Linniny věci. Měl stát někde v lesích asi deset kilometrů od nemocnice, popovezla jsem se autobusem, který jel tím směrem, a zbytek došla pěšky.

Tématem konference byla ochrana a obnova lesů. Posledního půl roku pracovala Linn pro poradenskou firmu, která podporuje a financuje ekologické projekty, hlavně v oblasti péče o lesy, zalesňování a revitalizace.

Linnin rozvoj jsem sledovala s tichým úžasem a obdivem. Když se mě přátelé nebo známí ptali, jak se má a co dělá, musela jsem si dávat pozor, abych se s ní moc nevychloubala. U druhých mi to vždycky hrozně vadilo. Někteří lidé mluví o svých dospělých dětech tak, jako by šlo o jejich vlastní kariéru nebo statusový symbol. Takhle jsem rozhodně působit nechtěla.

Autobus zastavil na návsi s nefunkční kašnou. Dál mě vedla cesta pro pěší, zčásti lesem, kolem rybníka. Ve vzduchu se ještě vznášel ranní opar, kterým už začínaly pronikat hřejivé sluneční paprsky. Neměla jsem nijak naspěch, a proto jsem se v klidu posadila na kámen u břehu. Nad hladinou se

trhavě komíhaly vážky, za letu náhle zastavovaly, úplně znehybněly, jejich tělíčka se na slunci krásně třpytila.

Po silnici jsem došla ke kaštanové aleji, květy stromů připomínaly cukrové homole. Na konci aleje stál hotel, takový menší zámeček, světle zelená fasáda, věžičky vlevo i vpravo, vstupní schodiště. Trochu stranou parkovaly limuzíny a esúvéčka, jejich lak se na slunci blýskal, až oči přecházely. Odkudsi se ozval smích, přerušený šplouchnutím vody, jak někdo skočil do bazénu.

Dveře byly otevřené, prošla jsem tedy do recepce, ale nikoho jsem tam nenašla. Chvilku jsem čekala a nakonec stiskla mosazný zvonek na recepčním pultu. Uprostřed haly stál kulatý dřevěný stůl, na něm trůnila obrovská křišťálová váza. V ní naaranžované květiny se silnými dlouhými stonky. Teprve po uškubnutí jednoho z jemných lístečků mi podle vůně došlo, že je to kopr. Nádherně vzrostlý, s krásnými květy, celých devětačtyřicet let mi trvalo, než jsem zjistila, jak tahle bylina vypadá ve skutečnosti, že to nejsou jen ty jedlé jemňounké lístečky, a to mám sama zahradu, ale kopr v ní neroste.

Jelikož pořád nikdo nešel, rozhodla jsem se tu trochu porozhlédnout. Široká chodba s vysokým stropem vedla do salonu, tmavé parkety, pohovky, závěsy a stěny v tlumených odstínech modré a světle šedé, v rohu vysoká kachlová kamna. Na stěnách umělecká díla, převážně moderního rázu. Atmosféru podmalovávaly tiché tóny klavíru. Jako bych vstoupila do obrazů dánského malíře Vilhelma Hammershøie, do jeho typických místností

s otevřenými dveřmi, prázdnými stoly a židlemi, šedomodrými stěnami, do všudypřítomného ticha, které uměl zachytit. Jako by tu lidé na něco čekali, jako by se na něco připravovali, na nějakou událost, změnu.

Za dvoukřídlými dveřmi jsem objevila sál, v něm tak dvacet řad židlí, úplně vzadu pódium, na něm úzká kožená křesílka, skleněný stolek a řečnický pult. Tady Linn zřejmě přednášela.

Na zemi vedle pultu se šklebila rudá skvrna a zeď byla posetá červenými stříkanci, které však v jednom místě náhle končily, jako by je utnul jakýsi neviditelný okraj.

Uslyšela jsem klapnout dveře a otočila se, nikoho jsem neviděla, ale přesto jsem se cítila jako přistižená při činu, jako bych sem nesměla vkročit. Velkými okny bylo vidět na zahradu, na pěstěný trávník s ostrůvky vysoké, nesekané trávy a lučního kvítí. Otevřela jsem dveře na terasu, hlavou mi přitom blesklo, že by se mohl spustit alarm, zažila jsem to v jedné kancelářské budově, chtěla jsem projít posuvnými skleněnými dveřmi na střešní terasu, ale jakmile jsem je otevřela, ozval se pronikavý zvuk a vmžiku přispěchala ochranka.

Venku uklízela servírka nádobí, poprosila jsem ji, jestli nemůže někoho poslat na recepci.

„Potřebovala bych klíče od pokoje dcery, abych si mohla odvézt její věci. Byla tady ubytovaná, vystupovala na konferenci."

Na terasu přišla další servírka, nesla bedýnku s ředkvičkami a mrkví, k hotelu evidentně patřila i zeleninová zahrada.

Mohla jsem si objednat čaj a v klidu počkat, ale na to už jsem neměla trpělivost.

Vrátila jsem se do recepce, čekala minutu, dvě, tři, opět stiskla zvonek. Vedle vázy s koprem jsem objevila stříbrnou misku s pralinkami v hedvábném papíru. Jednu jsem rozbalila a strčila do pusy, fíkové želé v hořké čokoládě. Výborné, jak se ostatně dalo čekat.

Znovu jsem zazvonila a nabídla si ještě jednu pralinku. Ticho ve foyer najednou působilo naaranžovaně, cítila jsem se neviditelná a zároveň sledovaná. Jako by mě někdo tajně pozoroval, jak marně čekám v tom mlčenlivém hammershøiovském světě.

Po chvíli jsem rozbalila třetí pralinku, snědla ji a čekala, pak čtvrtou a pátou. Zvedla jsem hlavu a zabloudila pohledem ke stropu, zase stiskla zvonek, zvuk pomalu doznával a já v nastalém tichu napínala uši, jestli už konečně někdo nejde, znovu jsem zazvonila, *ding dong*, a nic.

Evidentně mě nikdo neslyšel. Co je to za podnik?

Zároveň jsem se nemohla ubránit pocitu, že celou tuhle podivnou situaci mám na svědomí já sama. Něco způsobilo, že moji přítomnost dosud nikdo nezaregistroval. Představovala jsem si, že bych pro ostatní přestala existovat. Mluvila bych na ně, prosila o pomoc, dotýkala se jich, ale marně, a nemohla bych přijít na to, co se děje. Čirá beznaděj. Obešla mě hrůza a znovu jsem stiskla zvonek, popáté, pošesté, posedmé.

Konečně se objevila jakási žena, změřila si mě udiveným a současně káravým pohledem, jako bych byla nějaký rušivý element.

Linn dostala na týden neschopenku.

„Tak bych těch několik dní mohla strávit u tebe doma," navrhla.

Krevní testy i EKG prý měla v pořádku, ale chtělo by to pár dní klidu. Ulevilo se mi a současně mě potěšilo, že si Linn chce odpočinout doma u mámy.

V tmavě růžových legínách a starém tričku, které nosila, ještě když chodila do školy, stála před otevřenou cestovní taškou, rovnala do ní oblečení a ukládala toaletní taštičku. Poté vytáhla ze skříně plastový obal v mléčně bílé barvě, který ukrýval kalhotový kostým a dvoje hedvábné šaty. V hotelu jsem nakoukla dovnitř, Linn si do práce pořídila vkusné, drahé věci. Pořád jsem si nemohla zvyknout vidět dceru takhle, jako dospělou ženu, veřejně vystupující odbornici.

Stáhla si vlasy do drdolu, její obličej vypadal užší. Musela za poslední měsíce zhubnout, poznala jsem to podle výraznějších čelistí, krku, taky nohou. Za těch pár měsíců v Berlíně se dost změnila.

Brzy odpoledne jsme vlakem dorazily do města. Auto jsem předtím nechala na parkovišti knihovny, kde pracuju, z nádraží je to kousek.

Vyjely jsme z centra a Linn navrhla, abychom zastavily u velkého supermarketu. „Pojď, pořádně se rozšoupneme," pobídla mě.

Ráznými kroky tlačila nákupní vozík uličkami, přes tričko a legíny měla přehozený dlouhý tenký

svetřík, který ji dělal ještě vyšší a štíhlejší. Vypadala křehce, ale zároveň sršela energií. Tázavě na mě pohlédla a já si uvědomila, že na ni doslova zírám.

Vozík se rychle plnil, k chipsům s příchutí zakysané smetany přibývaly ovesné sušenky, mentolová čokoláda, pendreky, limonády s nezvyklými příchutěmi, limetka s tymiánem, malina s rozmarýnem, spousta zeleniny, fenykl, papriky, lilek, batáty.

Při čekání ve frontě u pokladny jsem si všimla, že se Linn trochu sesmekla široká bavlněná čelenka. Předtím ji měla staženou víc do čela, aby zakryla ten velký hematom, jenže teď se odhalená modrofialově kropenatá skvrna pod kůží šklebila na celé kolo.

„Počkej," chtěla jsem čelenku narovnat, abych modřinu zase zakryla. Vzápětí jsem se za svoji reakci zastyděla, vypadalo to, jako bych ten pohled nemohla snést.

Širokou čelenku si Linn koupila v butiku na berlínském nádraží krátce před odjezdem a hned si ji nasadila. „Aby na mě všichni tak necivěli."

Chápala jsem ji, ta podlitina opravdu nevypadala hezky. Její umístění vyvolávalo spoustu otazníků a zavánělo násilím. I mě při pohledu na tu „ozdobu" mrazilo, a to jsem věděla, že její příčinou byl pád.

Modřina v obličeji prozrazuje zranitelnost.

Potraviny vyskládané před námi na pásu by bezpochyby vystačily minimálně na týden. Jejich množství v sobě mělo cosi slavnostního, jako bychom

chystaly nějakou oslavu nebo právě dorazily do pronajatého prázdninového domu a hned zkraje dovolené pořizovaly velký nákup.

Zatímco se zboží skenovalo, přemýšlela jsem, jestli mám vůbec dost peněz na účtu, bylo dvacátého třetího května, plat mi ještě nepřišel, navíc jsem splácela opravu auta a měla bych se ve výdajích spíš krotit.

„Sto dvacet eur sedmapadesát," řekl muž na pokladně.

„Já to zaplatím," prohlásila Linn, která právě přinesla dvě prázdné krabice. Zaprotestovala jsem, ale to už z peněženky, barevného koženého pouzdra přetékajícího nejrůznějšími kartičkami, vytáhla kartu a přiložila ji ke čtečce.

I dřív jsem často vycházela s penězi jen taktak, až se to už před Linn nedalo skrývat, časem jí došlo, proč od osmnáctého nebo devatenáctého v měsíci jíme střídavě brambory na loupačku a palačinky a proč některé výdaje, třeba nákup zimní bundy nebo nových tenisek, musíme odložit na jindy.

Před půl rokem jsem Linn v Berlíně pomáhala se stěhováním, vzala mě tehdy do restaurace, kde nám rezervovala stůl. Salát z divokých bylin, fenyklové rizoto, podmáslové knedlíčky s borůvkami, ceny na jídelním lístku mě poněkud vyváděly z míry. Linn trvala na tom, že mě zve. První plat na účtu. Pocit finanční nezávislosti, vstup do světa dospělých. Viděla jsem, jak je spokojená a hrdá, a přestože mě to potěšilo, pocítila jsem zároveň určitou lítost, dokonce jsem se trochu styděla, moje dítě mi přece nebude platit jídlo.

Vyjely jsme z města, míjely pole s kukuřicí a kvetoucí řepkou, rákosí u kanálů už narostlo do výšky. Linn se zeptala, jestli to nemůžeme vzít oklikou, přes hráz a přístav. Dřív jsme k malému přístavu dělaly výlety na kole, Linn na červeném dětském kolečku s košíkem na řídítkách, později na horském kole. V blízké hospodě jsme si občas daly pečené brambory s volským okem a jako dezert citronový krém se šlehačkou ve spreji. Na podzim jsme pouštěly draka, kterého Linn sama vyrobila. Zašmodrchaný provázek, nárazy větru, nadlidské úsilí udržet ve vzduchu kus papíru na dřevěné kostře, to všechno mě dohánělo k šílenství. Snažila jsem se, co to šlo, běhala jsem s Linn z hráze dolů, jeden pokus, ještě jeden pokus, dokud drak aspoň chvilinku nezůstal nahoře, aby Linn nebyla zklamaná. Myslela jsem na Johana, pro kterého by tohle všechno byla hračka, s větrem by to uměl. Johan, ten by s Linn běhal jako o závod, v džínách s vyboulenými koleny, ve svetru s norským vzorem a starých teniskách.

V přístavu jsme zaparkovaly a vystoupily, hladina vody byla nízko, Linn ji vyfotila, něco vyťukala v mobilu, možná někomu tu fotku poslala. Navrhla jsem zajít na oběd, ale odmítla, že nemá hlad, a chtěla jet dál.

Poslední úsek silnice lemovaly vysoké stromy, připomínaly alej, na třech místech trčely ze země dřevěné kříže, dva tu stojí už přes deset let, třetí ani ne rok. Autonehody, mladí, kteří se byli bavit. Dřív jsem se hrozně bála, že si Linn sedne do auta k někomu, kdo pil.

Za keři se sem tam krčily domky s doškovou střechou, většina jich ožívala jen o víkendech. Za železničním přejezdem jsme dorazily do naší vesnice, projely miniaturním centrem se starými, nízkými domy, minuly místní hospodu, kostel a obecní úřad a zahnuly do naší ulice, za níž už se rozkládala pole.

Zaparkovala jsem před garáží, už nějakou dobu nešla otevřít, vrata se zasekávala, zatím jsem to nechávala být. Linn vystoupila a protáhla se. Sledovala jsem, jak její pohled putuje od zaprášených gumáků u dveří přes vyskládané pytle se zeminou, které se už skoro rok nehnuly z místa, protože jsem se dosud nedonutila dotáhnout je na zahradu, nahoru k mechem porostlým střešním taškám a křivému okapu, v němž od podzimu tlelo listí, střecha by potřebovala opravu jako sůl.

„Konečně máme zase sousedy," kývla jsem hlavou k vedlejšímu domu. „Spolubydlení. Tvoji vrstevníci."

V okolí se objevilo několik mladých rodin, koupily pozemek a každý den jezdily za prací do Kielu nebo Neumünsteru. Mladí ve studentském věku, kteří se ve třech nastěhovali do staršího domu na kraji vesnice, ovšem budili pozornost.

Při odemykání jsem myslela na ten nepořádek, který Linn v domě uvidí. I zahradu jsem zanedbávala, stříhání stromů, záhony, unavovalo mě dělat všechno sama. Už nějakou dobu přemýšlím, zda tu vůbec chci zůstat. Sama v domě, k němuž mě sice pojí silné pouto, ale který ode mě neustále něco vyžaduje. Před několika týdny jsem kontaktovala makléře, ten si dům prohlédl a doporučil mi investovat

do moderního vytápění a plastových oken, jinak by se nedal prodat za slušnou cenu. Zájem o starší domy prý klesá, úspora na energiích je důležitější než dřevěné podlahy a ovocné stromy.

„Tvoje magnolie vzadu letos kvete opravdu nádherně," obrátila jsem se k Linn. Strom zasadil Johan, když jsme se sem nastěhovali. Pro Linn, rozhodli jsme se. Budou růst spolu. Ten den byla zima, prací na zahradě jsme strávili několik hodin a pak jsme se zahřívali horkým černým čajem. Johan měl na sobě bezprsté pletené rukavice, které ze zbytků vlny upletl ještě jako školák na hodině domácích prací, nahnědle oranžová smíchaná s tmavě zelenou, příšernost, neustále jsem si ho kvůli nim dobírala. Usrkávali jsme čaj, u pusy se nám na studeném vzduchu tvořily obláčky páry, zahrada se zvolna nořila do šera.

Zatímco Linn vybalovala nákup, vyvětrala jsem její pokoj a povlékla jí postel. V koupelně jsem octovým čističem rychle otřela umyvadlo a vanu, hromadu použitých ručníků nacpala do pračky a hned ji zapnula.

Po Linnině odchodu z domova jsem se jejího pokoje ani nedotkla. Neměla jsem důvod. I bez něj byl dům pro mě samotnou velký až běda, obývací pokoj s jídelním koutem, kuchyně, nahoře ložnice, podkroví vzniklé z půdy, veranda. Líbilo se mi pomyšlení, že se Linn o zkouškovém období a o Vánocích bude vracet do svého dětského pokojíčku. Bílá postel metr čtyřicet z IKEA, jednoduchá dřevěná

pracovní deska u okna, u níž se učila na maturitu, pod ní skříňka se šuplíky, starožitná šatní skříň po pratetě. Bydlela tu před námi, přes čtyřicet let, dokud za bílého dne nezačala bosá a v noční košili bloumat po vesnici, i v zimě, ve sněhu a mrazu. Její bratr jí potom sehnal místo v domově, kde už žila jedna její sousedka.

Linn postavila tašku vedle postele.

„Nebude ti vadit, když si na chvilku lehnu?“

„Zase se ti motá hlava?“

„Ne, jenom jsem unavená.“

Svlékla si svetřík, zatáhla žaluzie, aby v pokoji byla tma, a vklouzla pod peřinu.

Sešla jsem dolů a zazvonila u sousedů, abych si vyzvedla psa. Tentokrát otevřel muž, tmavé tričko poseté barevnými skvrnami, barvu měl i na rukou, na sobě široké džíny s vyboulenými koleny, jako kdysi Johan. Vedle něj se ve dveřích objevil Bo a radostí zrychleně oddechoval, ale nijak překotně se ke mně nehrnul, vypadal, že se mu u nových sousedů líbí.

V supermarketu jsem koupila citronový koláč, který jsem teď sousedovi předala. „Díky, že jste se o Boa postarali,“ poděkovala jsem.

„To je od vás moc milé,“ neskrýval překvapení muž a rozpačitě se usmál, načež ukázal na psa, „klidně u nás může ještě zůstat, a k nám na zahradu může kdykoli, nám to nevadí. Naopak.“

„Vy zase můžete kdykoli zazvonit, kdybyste něco potřebovali,“ ujistila jsem ho s úsměvem.

Nebyla to tak docela pravda, v neohlášených návštěvách jsem se zrovna nevyžívala. Uklidit, posbírat špinavé nádobí, setřít z podlahy otisky psích tlapek, vytřídit staré noviny, vyprat, někdy jsem neměla sílu ani na ty nejzákladnější věci. Když jsem nemusela do práce, nedokázala jsem se ani dokopat pod sprchu, vzít si čisté tričko a džíny. Ploužila jsem se pak po domě v pyžamu, z pachu potu v podpaží se mi zvedal žaludek a sama sebe jsem se ptala, jak dlouho tady ještě hodlám takhle přežívat. Když to na mě přišlo, lehla jsem si odpoledne do postele, ačkoli jsem věděla, že mi pak líp stejně nebude. Tvrdě jsem usnula a později se v panice probudila, jako bych se ztratila na nějaké nebezpečné výpravě, opuštěna ostatními, ponechána osudu.

V podstatě jsem tedy dost často na neočekávanou návštěvu opravdu neměla náladu. Ale znělo to skvěle, stavte se, kdykoli budete něco potřebovat.

Linnina přítomnost mě doslova nakopla, vytřela jsem podlahu v obývacím pokoji, natřásla polštáře a vytřepala vlněný přehoz na pohovce, posbírala špinavé hrnečky a prázdné kelímky od jogurtu, zapnula myčku. Zametla jsem verandu a vyklepala polštáře na rohové lavici. Oloupala brambory a opláchla salát. Linn pořád spala.

Prospala celý večer a celou noc, ani ráno se neobjevila. Odjela jsem do města, do knihovny, kde pracuju, v poledne jsem jí poslala zprávu, kterou si nepřečetla, odpoledne jsem poslala další zprávu, opět ji nečetla, znervózněla jsem a přemýšlela, jestli se nemám vrátit o něco dřív, když vtom dvě šedé „fajfky“ zmodraly a Linn odpověděla.

Jsem v pořádku. Plus dvě srdíčka.

Další dny ubíhaly v podobném duchu, ráno jsem odjela do knihovny, Linn prospala den jako věčně nevyspalý teenager, večer jsme společně uvařily a povečeřely. Když jsem se jednou vrátila z práce domů, seděla Linn na podlaze v obýváku, uprostřed sešitů, desek a listů papíru. Na sobě měla legíny, k tomu tričko ode mě ze skříně. Vlasy si nahoře na hlavě svázala do ledabylého drdolu, který se při sebemenším pohybu rozkýval.

Ze sklepa si přinesla dvě velké krabice a jejich obsah rozprostřela kolem sebe, kroužkové pořadače, školní sešity, dětské kresbičky a obrázky dělané tuší, měla jsem jich plné desky, vícero desek.

Dveře na zahradu byly otevřené, vzduch voněl po dešti. Bo ležel na verandě a líně nás pozoroval, hlavu mezi packami. Zvenku k nám doléhaly hlasy a hudba, indie song z devadesátek, dokázala bych ho ještě zazpívat, ale jméno kapely jsem si nepamatovala. Nejenže se oblékají jako tenkrát, pomyslela jsem si, ale evidentně se jim líbí i muzika z té doby.

Klekla jsem si k Linn na zem a zadívala se na tušové obrázky, modročerné mořské hlubiny a v nich jakési malinkaté figurky. Zeptala jsem se, jestli to mají být ryby, nebo nějaké pohádkové bytosti.

Linn jako dítě hodně kreslila a malovala vodovkami, jednu dobu pouze na téma voda, musela jsem neustále dokupovat modrou, zelenou a černou, dokázala je spotřebovat opravdu rychle. Tmavými vodami byla přímo posedlá. Znala jsem ta její období, kdy se delší dobu upnula na jednu věc. Řadu dní třeba poslouchala stejnou audio pohádku, až jsem všechny dialogy, hlasy, způsob mluvy i písničky

uměla nazpaměť. Nebo nosila pořád jeden svetr a protestovala, když jsem ho chtěla vyprat, slíbila jsem jí tedy, že do rána bude suchý. Nebo chtěla, abych jí před spaním četla stále stejnou knížku, večer co večer, do úmoru. Opakování Linn dodávalo pocit bezpečí.

„Obávám se, že to jsou mrtvoly," utrousila.

„Cože to je?" zeptala jsem se znovu, i když jsem samozřejmě slyšela dobře. Koutkem oka jsem zahlédla, jak se Bo zvedl a vytratil na zahradu.

Prý ty obrázky malovala v páté nebo šesté třídě. Učitel němčiny s nimi tenkrát četl baladu od Detleva von Liliencrona, o potopeném městě. Atlantidě Severního moře. Legendu o městě s velkým přístavem a kvetoucím obchodem. Před více než šesti sty lety během jedné noci celé zmizelo v moři, pohltila jej obrovská vlna.

Tu báseň jsem znala, jako téměř každý, kdo tu vyrostl nebo delší dobu žil. Jednoduché rýmy, které se člověku vryjí do paměti, ať chce, nebo ne.

Vlny tam doposud divě se zdvihají,
jak tenkrát, když zkázu roznesly po kraji.

V knihovně se lidé po Liliencronovi pravidelně sháněli, neustávaly ani snahy o přesnější lokalizaci pozůstatků města ve Waddenském moři. Čas od času se vynořilo pár stop, tu se do přílivového kanálu vyplavily keramické střepy či úlomky cihel, tu se našla zbroušená zvířecí kost, kterou si lidé ve středověku připínali k botám, aby pak klouzali po zamrzlých pobřežních pláních.

„To jsou děti, které moře spolklo," řekla Linn.

„A tys je namalovala, když jste ve škole četli tu básničku?“

Tenkrát těm veršům ještě moc nerozuměla. Příliv si prý představovala jako hrozivou katastrofu, jako trest za hříšný život.

Vprostřed oceánu, u samého dna,
podnes dřímá nestvůra ohromná.

Tehdy prý věřila, že vlny Severního moře v noci prošplouchávají okny a dveřmi, splachují děti z postelí a unášejí je do hlubin.

„Ten učitel taky neměl rozum, číst s vámi zrovna tohle. Na takové temné příběhy jste byli ještě moc malí.“

Jediný výkřik — a v krátké chvíli
statisíce duší hlubiny pohltily.

Zajímalo mě, jestli si ještě pamatuje jméno toho učitele.

„Proč?“ smála se Linn. „Chceš mu to na příštích třídních schůzkách vytmavit?“

Jeden z obrázků, velký arch papíru, formát A1 nebo A2, připomínal mapu. Hemžilo se to na něm barevnými symboly, domy a stromy, koňmi a ovcemi, auty a lidmi. Podle tvaru pobřeží jsem rozeznala náš poloostrov a uprostřed objevila naši vesnici.

„To je tady, u nás,“ zabodla jsem do obrázku prst.

„To je náš dům,“ přisvědčila Linn, „a tady základka, kiosek, fotbalové hřiště a tamhle vzadu koňská farma.“

„A tady nahoře město," doplnila jsem, a rozeznala dokonce i knihovnu, kde už přes dvacet let pracuju, a gymnázium, kam Linn chodila.

Všechny symboly byly nakreslené a vybarvené s velkou pečlivostí. Představovaly záchytné body Linnina dětství, našeho všedního dne.

Téměř celý poloostrov pokrývala řídká modrá barva. Jako by se na obrázek převrhla sklenička s naředěnou tuší a modrá se roztekla do všech koutů.

„To je mapa," poznamenala jsem.

„Klimatická mapa," upřesnila Linn.

„Aha?"

Vysvětlila mi, že tenkrát na základě animovaných map světa na internetu vypočítala, jaká místa v našem okolí můžou za padesát, sto a sto padesát let skončit pod vodou.

Modrá barva se dostala až do vnitrozemí. Symbol zmaru.

„Co myslíš tím ‚animované'?"

Ze zahrady se ozval výkřik, trhla jsem sebou, jestli pes něco nevyvedl, následoval ovšem hlasitý smích.

„Takové ty interaktivní obrázky, určitě je znáš, jak stoupající hladina moří ohrožuje různé oblasti," odpověděla. „Klikneš, hladina se zvýší o metr, další klik, o pět metrů, klik, o deset metrů. Vidíš, co zůstane za padesát, sto a sto padesát let. Všechno si můžeš nechat ukázat."

„Jak ses k těm mapám dostala?"

Znělo to, jako bych se právě dozvěděla, že tehdy dělala něco zakázaného, tajně se dívala na horory nebo na pořady o nevyřešených kriminálních případech.